

for Frederiksbergs vedkommende, og ville det ikke kunne medføre et direkte erstatningskrav?

Sundhedsministeren (Birte Weiss):

Til det sidste spørgsmål må jeg sige, at det vil jeg umiddelbart ikke tro er muligt, og det var bl.a., fordi man i den slags spørgsmål skal være meget omhyggelig med at give helt pinligt korrekte svar, at jeg henviste den del af spørgsmålet til skriftlig besvarelse.

Så til spørgsmålet om, hvorvidt man kan sælge Kommunehospitalet til Københavns Kommune. Man kan jo kun sælge Kommunehospitalet, hvis der er et flertal for at nedlægge det, og derfor er det en lidt bagvendt måde at spørge på.

Jeg tror, at alle parter nu vil være bedst tjent med, at man, når de lidt mere ophidsede diskussioner er færdiggjort, bruger lidt tid på eftertanke og så ser, hvad denne eftertanke kan komme til at betyde for Kommunehospitalets videre skæbne.

Erling Oxdam (V):

Jeg vil lige sige til ministeren, at jeg altså havde spurgt om, hvilke juridiske forhold der ville kunne forhindre, at Sygehusplan H:S 2000 gennemføres, og derfor kunne der måske godt have været svaret på det.

Men så vil jeg spørge anderledes: Er det sådan, at ministeren kan garantere – jeg synes, ministeren var lidt inde på det – at statens repræsentanter i bestyrelsen ikke vil stemme for at beholde Kommunehospitalet? Hvis ministeren kan sige det her på forhånd, vil jeg være tilfreds.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

I forbindelse med det sidste spørgsmål, hr. Erling Oxdam stiller, kan man netop bede ministeren om at bruge den eftertanke, ministeren selv lige har givet til kende der bør være i spørgsmålet om Kommunehospitalet.

Men mit spørgsmål her til sidst er egentlig foranlediget af fru Tove Fergos spørgsmål tidligere, som ministeren ikke besvarede, nemlig om det er muligt for en af de tre parter at tage alle spørgsmål om Sygehusplan H:S 2000 op, for jeg forstod meget tydeligt på ministerens første svar – og det var jeg meget tilfreds med – at det selvfølgelig stod enhver part frit for at tage en diskussion op og eventuelt revurdere planen efter et kommunalvalg, og at det nær-

mest var ens pligt inden for hver valgperiode at tage sådan en drøftelse.

Det er bare lige, for at vi kan få en bekræftelse på, at det er sådan, svaret skal forstås, for jeg synes, at det indlæg, fru Tove Fergo holdt, gav anledning til en del forvirring lige på det punkt.

Sundhedsministeren (Birte Weiss):

Hr. Erling Oxdam beder om en tilkendegivelse af, hvordan statens repræsentanter vil stille sig. Det spørgsmål er der ikke en kat, der er i stand til at besvare i dag, for man befinder sig jo i en fuldstændig ny situation. Man skal, hvis man vil ændre i planen, gøre sig klart, hvad det konkret er, der skal ændres.

Disse ændringer skal så sendes til høring hos eksterne parter, og der er en lang, lang række ting, som så i givet fald skal foretages. Og så længe de, der nu via den kontinueringsaftale, der er lavet, ønsker at ændre grundlaget i den plan, der er, må de jo gøre deres arbejde grundigt, inden man overhovedet når frem til overvejelser om, hvordan statens repræsentanter skal stille sig.

Til sidst til hr. Thulesen Dahl: Ja, det var rigtigt, at jeg sagde, at det rent juridisk er sådan, at man på et hvilket som helst tidspunkt selvfølgelig kan tage en drøftelse i bestyrelsen om, hvorvidt man har skiftet mening, og om der er ting, der skal justeres i en plan. Men det betyder jo ikke, at det er klogt at ændre grundlæggende i planer, som man er i gang med at effektuere, og hvor der er foretaget investeringer på en række andre sygehuse. Og det var præcis af den grund, at jeg sagde: Skal vi nu ikke lade eftertanken indfinde sig, og så må man se, hvad det er for konkrete forslag, man kommer med i Borgerrepræsentationen i forbindelse med eventuelle justeringer af HS-planen.

Erling Oxdam (V):

Når jeg spørger, om ministeren kunne tænke sig at ville garantere, at statens repræsentanter i bestyrelsen vil fastholde sygehusplanen, er det, fordi der i dag i Berlingske Tidende er en artikel, som går ud fra det modsatte standpunkt, nemlig at Kommunehospitalet stadig er i fare. Ja, i fare for hvad? For at blive solgt! Dvs. at man altså bygger på den antagelse, at man beholder det. Og dér bliver der så en rundspørge til statens repræsentanter, som ser ud til at ville beholde det standpunkt, at det skal sælges.